

den pågældendes hidtidige forhold. Man har derfor undtaget tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælle, der overtager ejendommen, ikke har boet i huset. Det kan for eksempel skyldes, at ægtefællerne var separerede eller levede adskilt på grund af uoverensstemmelse.

Såfremt det af hensyn til tilfælde af den art, der omtales i spørgsmålet, anses for mere rimeligt at lade reglen gælde, selv om den længstlevende ikke har boet i huset før dødsfaldet, kan det ske ved at lade ordene „hvis den længstlevende ægtefælle selv har beboet huset umiddelbart forud for den anden ægtefælles død“ udgå af lovforslaget. Efter finansministeriets opfattelse vil det ikke medføre videregående konsekvenser for lovgivningen på dette område.

Spørgsmål 3:

Hvad kan der, ud over det i bemærkningerne indeholdte, anføres til støtte for, at man i den nye § 14 A, stk. 4, har valgt netop procentsatsen 80?

Svar:

Statens ligningsdirektorat har herom udtalt følgende:

„Begrundelsen for en procentsats på 80 er, at der ved ejendomsvurderinger i 1971 og 1972 af ejendomme, på hvilke der er foretaget nybygning eller om- eller tilbygning, må antages at være en afstand fra den ansatte ejendomsværdi op til den afholdte bekostning, der svarer til 20 points.

Denne afstand skyldes udviklingen i ejendomspriserne siden den sidste almindelige vurdering pr. 1. august 1969, hvis prisniveau som anført skal lægges til grund ved ejendomsvurderingen. Prisudviklingen, der har været ganske jævn i de pågældende 2 år og ret ensartet i landets enkelte områder, har for store ejendomsgrupper, bl. a. 1-familiehuse og almindelige landbrugsejendomme, ført til et salgsprisniveau, der nu ligger 20-25 pct. over vurderingen i 1969.

Ejendomsværdierne er ansat under hensyn til sædvanlig prioritering, d.v.s. at kurs- og andre prioriteringsudgifter er inkluderet i det handelsprisniveau, der lægges til grund. Prioriteringsudgifter er derimod ikke medregnet ved fastsættelsen af procentsatsen 80, der kun anvendes på bekostningen. Det bemærkes herved, at bygge-

arbejder — navnlig om- og tilbygninger — i almindelighed ikke forøger ejendomsværdien med hele det beløb, som byggeudgiften har andraget.“

Spørgsmål 4:

Er det nye § 14 A, stk. 4, ikke administrativt besværlig? Kan der ikke foreslås en nemmere løsning?

Svar:

Ved bedømmelsen af den nævnte bestemmelses administrative virkninger må det tages i betragtning, at det alene drejer sig om en særregel, som den enkelte skatteyder kun skal anvende i en kort overgangsperiode, indtil den ejendom, hvorpå der er foretaget forbedringer eller opført nye bygninger, kan komme ind under de sædvanlige lejeværdiregler. Det administrative merarbejde, reglen kan give, kan derfor ikke anses for en afgørende hindring for at gennemføre den.

Reglen er udarbejdet i samarbejde med statens ligningsdirektorat; det er ikke anset for muligt at foreslå en enklere løsning, når lejeværdiberegningen efter særreglen skal ligge i niveau med de lejeværdier, der fastsættes efter lovens hovedregler.

Spørgsmål 5:

Hvis skattemyndighederne skulle foreslå en enklere regel om beregning af lejeværdi for 1971 af de ejendomme, der omhandles i det foreslåede § 14 A, stk. 4, hvad ville dette forslag så komme til at gå ud på?

Svar:

Som omtalt i besvarelsen af spørgsmål 9 og 10 skal lejeværdien for indkomståret 1971 for de nævnte ejendomme beregnes under hensyntagen til overgangsreglerne i § 2 i lov nr. 100 af 20. marts 1970 om ændring af lov om vurdering af landets faste ejendomme. Disse regler blev gennemført i forbindelse med beslutningen om, at der ikke skulle foretages årsvurderinger i 1970, og formålet var, at lejeværdien for de pågældende ejendomme gennemsnitlig skulle ansættes, som om årsvurdering havde fundet sted pr. 1. august 1970.

Efter finansministeriets opfattelse ville det ikke have været muligt at foreslå en